

Griekse Christine

Alex Bergmans

Griekse
Christine

In eigen beheer uitgegeven via Brave New Books

ISBN: 978-94-021549-1-7

NUR: 301 – Literaire Novelle

De vleugels van het kleine toestel lijken het onstuimige water te raken. Ze vliegen richting Mykonos, één van de vele eilanden die tot het oude Griekenland behoren. Het vormt, samen met onder andere Paros, Naxos en Syros de Cycladen, met Delos als spiritueel middelpunt.

Hij is in Athene overgestapt in dit vierentwintigpersoons vliegtuig. Het weer is tamelijk ruw en het toestel lijdt hevig onder turbulentie. Je hebt maar weinig verbeelding nodig om het kraken van de wanden te kunnen horen.

De piloot vliegt laag - misschien wel juist vanwege het weer?

De zon doet z'n uiterste best door te breken, maar slaagt daar slechts beperkt in. Af en toe weerkaatst een lichtstraal op de woelige golven, om dan plotseling weer te verdwijnen.

Opnieuw een schok. Een aantal passagiers ziet een beetje wit om de neus, maar Ben stoort zich niet bijzonder aan dit geweld. Is het een fatalistische instelling of gewoon ervaring? Het zal een samensmelting zijn. Het aantal keren dat hij heeft vaak gevlogen is al niet meer bij te houden. Elke keer is er wel iets anders waar hij zich druk over zou kunnen maken, maar de ervaring heeft hem geleerd dat sommige zaken niet beïnvloedbaar zijn. Wat hem boeit is hetgeen hij buiten ziet. De vele eilanden en eilandjes die onder het toestel voorbij glijden, de wilde zee... zijn dat dolfijnen? Het gaat te snel. Oh... daar... een kleine boot! Schitterend! De gebolde zeilen die het vaartuig voortstuwen over het rusteloze water. Waarheen zal die reis gaan?

Ben is een man van bijna veertig. Zijn werk bestaat uit het keuren en beoordelen van vakantieprojecten voor reisorganisaties. Meestal gaat het om accommodaties die verhuurd moeten worden, maar deze reis moet hij een project gaan beoordelen voor de verkoop van Time-Sharing. Deze bijzondere vorm is komen overwaaien uit de VS. Het principe is, dat meerdere mensen een deel van een appartement kopen en dat gezamenlijk gebruiken, verdeeld over een jaar. Hij heeft er nog niet veel ervaring mee, maar denkt dat het beoordelen van de kwaliteit niet veel uitmaakt met zijn normale routine. Het is toch telkens weer een fenomeen. Het ene moment zit je nog hier en een ander moment ben je in een totaal ander land, met andere mensen en culturen en een ander klimaat.

Neem nu dit land. Het is zijn eerste bezoek aan Griekenland en de georganiseerde chaos op het vliegveld van Athene heeft hem alleen maar geamuseerd. Ze moesten van het internationale gedeelte naar het nationale en dat was op zich al een hele reis. De twee vliegvelden zijn van elkaar gescheiden door een autoweg. Een bus bracht hen van het ene naar het andere.

Voor een aantal onervaren passagiers begon de schok al bij het zien van het iele toestel dat hen naar Mykonos moest vliegen. Moest men in deze vliegende doodkist plaatsnemen? Een enkeling offerde hoopvol dat de vlucht waarschijnlijk wel gecanceld zou gaan worden - vanwege de te sterke wind - maar kreeg ongelijk. De vertrektijd was wel met een half uurtje vertraagd, maar dat had weinig met het weer te maken, dat is gewoon. De Grieken nemen het niet zo heel erg nauw met tijden - waar moeten ze zich druk om maken? Het leven gaat toch al zo snel.

Voordat hij vertrok vertelde hij tegen een kennis dat hij met Air Olympia zou vliegen. Deze vertelde hem gniffelend dat de piloten van deze maatschappij de bijnaam 'cowboys' hebben. Als ze de weg niet meer weten, voelen ze met hun hand uit het raampje waar de wind vandaan komt, om zodoende hun richting te bepalen. Ben had schamper gelachen om deze knullige bangmakerij, hij zou het wel beleven.

Weer komt er een eiland in zicht. Het vliegtuig begint voelbaar aan de landing. Hoewel het niet bijster hoog vliegt, voel je toch verschil. Dit zal wel dus de eindbestemming zijn.

Met extra aandacht bekijkt Ben het doel. Grijsgroen granieten rotsblokken zijn bestrooid met witte wattenbolletjes. Als ze dichterbij komen, ziet hij dat het de huisjes zijn die her en der verspreid over het heuvelachtige eiland staan. Als ze vanuit zee in de richting van de landingsbaan vliegen, passeren ze het stadje Mykonos en vanuit zijn raampje ziet hij dat dit lijkt op één grote witte klont huisjes, rond een, met kleurige bootjes bezaaide baai.

De landing is ruw. Het lichte toestel danst over de oneffen landingsbaan en manoeuvreert hobbelen in de richting van het, op een uit de kluiten gewassen bouwkeet gelijkende ontvangst- en vertrekgebouw.

Als ze uit het vliegtuig en in de bus stappen, gaat het met een noodgang richting dit gebouwtje. Vlak voor de deur houden ze stil. De korte afstand van de bus naar binnen is genoeg om te voelen hoe hard de wind aan hun luchtige kleding rukt. Een rilling doorvoert hem en hij heeft spijt dat hij in zijn handbagage geen trui heeft ingepakt.

Omdat dit een binnenlandse vlucht is, zijn er geen douaneformaliteiten. De koffers komen snel en binnen vijftien

minuten staat hij in de hal. Alle passagiers gaan hun eigen weg. De meesten worden opgehaald met een minibusje door een touroperator, sommigen door familie of kennissen en een enkeling op eigen gelegenheid.

Ben speurt de kleine ruimte af naar zijn gastheer. John heeft beloofd hem op te halen en hij kan zich niet voorstellen dat deze is weggegaan, omdat het vliegtuig bijna een uur verlaat is. Ook kan hij zich niet voorstellen dat hij John niet meer herkent. Ze hebben elkaar een aantal maanden geleden, voor de eerste maal, persoonlijk ontmoet in Londen. Toen zijn er gelijk afspraken gemaakt die Bens aanwezigheid hier nu tot gevolg hebben. De man heeft een behoorlijk indruk gemaakt, niet alleen door zijn imposante verschijning, maar ook door zijn manier van optreden. Nee, Ben kan zich niet voorstellen dat hem de kolos zou ontgaan. Trouwens, Ben is dan wel niet zo breed als zijn gastheer, in lengte overtreft hij hem.

Ben ijsbeert wat door de hal en kijkt rond naar alle kanten. Hij merkt nog eens op dat de wind bijzonder krachtig is en denkt weer aan wat hij erover gelezen heeft, dat ze op deze eilanden een naam hebben voor die wind: *klokkenwind*. Dat komt omdat ze de veeltalig aanwezige kerkklokken graag in beweging zet. Terwijl hij met zijn rug naar de balie staat, voelt hij ineens de aanwezigheid van een mens achter zich. Hij draait zich om en kijkt in de mooie donkere ogen van een aantrekkelijke jonge vrouw in uniform. Het is een van de receptionistes. Ze vraagt zijn naam en overhandigd hem, nadat ze bevestigd vond dat hij de juiste persoon is, zonder verdere woorden een briefje. In telegramstijl geschreven. Ben leest:

*Dear Ben, very sorry, could not come myself.
Go to hotel Akropolis and check in.
They know you come. See you tonight. John.*

Hij bedankt het mooie meisje en loopt naar buiten. Er staat precies een taxi. Hij opent het achterportier, schuift zijn koffers naar binnen en neemt zelf ook plaats. Hij vraagt de kosten naar hotel Akropolis en gaat akkoord. De ongeïnteresseerde chauffeur begint zonder verder plichtplegingen aan de rit. Die duurt slechts een kwartier, dan staan ze voor het door John genoemde hotel. Ben betaalt het genoemde bedrag en geeft geen fooi. Verbaasd over het gebrek aan service of belangstelling is hij niet; in veel landen is het niveau van taxichauffeurs niet veel beter, maar enige service had de man toch een extraatje kunnen opleveren.

Het hotel ligt aan een smalle straat, die aan één kant uit nog meer hotels bestaat en aan de andere kant uit een smalle boulevard – hoewel die betiteling misschien iets te overdadig is – en een zandstrandje. Het uitzicht op de baai, met zijn wild dansende bootjes is fascinerend, maar ondanks de felle witheid van de gebouwen geeft het geheel toch een wat armoedige indruk.

De receptie is koel, maar dat lijkt alles op dit moment. De paar mensen die hij reeds ontmoette doen bepaald niet veel moeite een vreemdeling op zijn gemak te stellen. Hij heeft in een reismagazine gelezen dat die geslotenheid een van de eigenschappen is van deze eilanders. Die zou te maken hebben met hun vermoede piratenverleden.

Een mooie, zwartharige juffrouw staat hem te woord. De

ongeïnteresseerde blik in haar ogen verdwijnt op slag als hij de naam 'Papanicolaou' noemt. De koele gereserveerdheid maakt opvallend snel plaats voor gedienschtigheid. Er wordt een bediende geroepen en met de sleutel en zijn twee koffers in handen gaat deze hem voor, de marmeren trappen op.

Ze bereiken een gang, met links in fletsblauw geschilderde kozijnen gevatte ramen, die uitkijken op het achterliggende berglandschap. Rechts ziet hij een aantal net zo fel blauw geverfde deuren. Voor een van die deuren houdt de man stil en na de koffers op de grond te hebben gezet, opent hij deze met zijn sleutel. Hij laat Ben voorgaan en volgt even later met de bagage, die hij op een daarvoor bestemd tafeltje plaatst.

Ben geeft de man een fooi en aan het overdreven buigen en de vele dankbetuigingen proeft hij dat deze waarschijnlijk te groot is. Eén ding is hem in ieder geval duidelijk geworden; de heer Papanicolaou is op dit eiland geen onbekende. Integendeel, hij heeft waarschijnlijk meer invloed dan de burgemeester, gezien de reacties die het noemen van zijn naam teweeg brengen.

Als Ben de smalle, ook weer blauw geverfde, louvredeurtjes opent, staat hij op het terras. Dat is door een verweerde glasplaat aan weerskanten gescheiden van de naast liggende terrassen. Aan de voorkant is er een trapje dat naar de prachtig onderhouden tuin leidt. Een aantal palmbomen, cipressen en veel lage, maar zeer weelderige struiken vullen een veld dat uit een grove grassoort bestaat. Een pad kronkelt naar de straatkant en eindigt bij een stenen muur met daarin een deur. Achter de muur is de baai zichtbaar. Hij ziet de bootjes driftig deinen op het woelige water.

De kamer zelf is niet groot, maar voldoet. Een tweetal naast

elkaar geplaatste bedden wordt gemarkeerd door twee nachtkastjes. Op één ervan staat een telefoon en op de ander een antiek schemerlampje. In de hoek een tv-toestel en aan de, met fel behang bekleedde muren, hangen smaakvolle, wat verbleekte reproducties en een foto van de baai van Mykonos, met zijn veelkleurige boten. Een kitscherige tekening van een of andere heilige ontbreekt natuurlijk ook niet.

Hij begint met het uitpakken van zijn koffers en hangt zijn kledingstukken een voor een aan de plastic hangers. Voor zijn ondergoed, sokken en overhemden vindt hij een plaatsje op een van de vele planken en als hij klaar is, laat hij zich op het bed vallen. De vlucht heeft hem uitgeput en het komt hem eigenlijk wel goed uit dat zijn gastheer er nog even niet is. Hij kan op zijn gemak bijkomen en als de man hem wil zien, zal hij hem wel weten te vinden.

Als hij net vijf minuten zo ligt en bijna weggedommeld is, rinkelt het telefoontoestel, vlak naast zijn hoofd.

Met een schok schiet hij overeind en grijpt naar de hoorn. 'Ben Soleman!'

De zware stem van zijn Griekse gastheer infiltreert zijn duffe hersenen. In accentloos Engels begroet deze hem uitbundig. 'Zo waarde vriend, veilig aangekomen in ons paradijs?'

Hij grinnikt over die opmerking. Tot nu toe is er weinig sprake van een hof van Eden.

'Ik ben ongeveer een uur geleden geland. Toen ik je briefje eenmaal onder ogen kreeg, ben ik direct hier naartoe gekomen.'

'Ik ben nog een poosje met iets anders bezig en het kan wel de hele middag in beslag nemen. Laten we voor vanavond

maar afspreken in de lounge van jouw hotel. Ik ben daar, als alles meezit, om acht uur, dan gaan we samen naar mijn favoriete restaurant en zal ik je eens laten zien hoe een echte Griek zijn avonden doorbrengt.' Hij voegde er nog, met een stem die quasi dreigend klonk, aan toen: 'Vandaag wil ik niet over zaken praten. Tot vanavond!'

Ben moet lachen om 's mans toon; vriendelijk maar zeer beslist. Dit is een man die gewend is orders te geven, zonder twijfel aan de uitvoering daarvan. Het is hem om het even. Als hij zich een beetje aanpast, kan deze deal hem een heleboel geld gaan opleveren en voor veel geld is hij wel bereid een héél klein beetje van zijn persoonlijkheid op te offeren - uiteindelijk blijft het maar toneelspel.

Omdat hij door het telefoontje helemaal wakker is geworden, besluit hij eerst een bad te nemen en daarna op verkenning te gaan in het vlakbij gelegen dorp en daar een hapje te eten.

Het lijkt wel een Grieks Madurodam. De huizen zijn klein, de restaurants zijn klein, de deuren zijn laag en smal, ja zelfs de stoelen en tafels zijn klein. Alleen het buitengebeuren is groot. De verf verdient eigenlijk op ieder gebouw wel een opfrissing, maar hij beseft ook dat de inwerking van de zilte zeelucht veel effect heeft op het schilderwerk.

De terrassen beslaan doorgaans viermaal zoveel ruimte als het bijbehorende restaurant.

De wind is te krachtig om buiten te zitten. Toch is het niet druk binnen. Met moeite lukt het hem zijn lange benen onder een tafel te verstoppen en als deze operatie eindelijk geslaagd is, kan hij zich concentreren op de kaart. Deze is in het Grieks

en in het Engels opgesteld en hij kan dan ook snel een keuze maken.

Omdat een van zijn lijfspreuken is: 'When you are in Rome, be as the Romans', besteld hij een typisch Grieks gerecht – lamsbout in oregano en olijfoliesaus, gekookte artisjokharten en een Griekse salade. Natuurlijk hoort daar een fles wijn bij en hij kiest voor een Retsina – een witte harsachtige wijn die aangenaam aan zijn verhemelte hangt. Het duurt even voor zijn bestelling komt, maar in de tussentijd zet de zwijgzame ober een schaal met vers gebakken stokbrood en knoflookboter voor hem neer. De muziek komt uit een krakkemikkige radio, maar stoort niet. Integendeel, het draagt bij aan de sfeer. Eerst nu overvalt hem een gevoel van genieten op dit vreemde eiland.

Schuin tegenover hem zitten twee aantrekkelijke dames te eten en in rap Grieks met elkaar te converseren. Hij heeft sterk de indruk dat het gesprek over hem gaat. Hun blikken gaan telkens in zijn richting. Als hij hun richting uit kijkt, draaien hun gezichten weer naar elkaar en een enkele keer hoort hij hun gegiechel.

Hij is een ervaren reiziger en in ieder zuidelijk land waar hij tot nu toe geweest is, beseft hij ten volle dat hij opvalt door zijn lengte en blonde haren. Verder is hij gewoon een mens als ieder ander, tenminste, dat vindt hij zelf. Anderen zullen daar wellicht een eigen mening over hebben. Buiten dat hij lang is, heeft hij een atletisch gevormd lichaam, waar hij niets bijzonders voor hoeft te doen. Naast een enkele partij tennis en een sporadische duik in een zwembad of nabije zee doet hij weinig aan sport. Ook doet hij zijn lichaam niets te kort aan voedingsstoffen en drank. Maar op de een of andere manier

blijft het er bij hem niet aanzitten en ondanks dat hij tegen de veertig loopt, kan hij zich nog steeds beroemen op een platte buik. Verder heeft hij een krachtig gezicht en een wilskrachtige kin, met een klein kuiltje. Zijn ogen zijn diep donkerblauw, soms bijna zwart en zijn lichte blonde haar ligt in prachtige golven, achterover gekamd, over zijn hoofd.

Hij weet wel dat hij een bepaalde aantrekkingskracht heeft, maar toch koketteert hij er niet mee. Integendeel, hij is zelfs tegenover de vrouwen soms heel onzeker.

Zijn liefdesleven is ook veel gecompliceerder dan zijn zakelijke successen. Toch wil hij, als hij in den vreemde is, nog wel eens proberen die onzekerheid overboord te gooien om contact te krijgen met de andere sekse. Hij blijft immers nooit lang op één plek!

Hij roept de ober en vraagt hem de dames een drankje aan te bieden namens hem. Deze twijfelt even en eerst nadat hij hem een briefje van duizend Drachmen toegestopte, voert deze, met duidelijk merkbare tegenzin, zijn missie uit.

De dames accepteren zijn offerande dankbaar en proosten hem toe in het Engels. De kelner komt weer naar zijn tafeltje en brengt de boodschap over of hij de dames gezelschap wenst te houden. Hij knikt en staat op. Zijn fles en glas worden hem nagedragen en hij loopt naar het tafeltje toe en stelt zich voor. 'Kalispera ladies, my name is Ben Soleman, from Holland.'

De jonge vrouwen, hij schat ze op nog geen dertig, lachen hem toe en hij schudt de uitgestoken handen.

'I'm Christine and this is my friend Maria... Gaat U zitten. Mijn vriendin dacht dat u een Amerikaan was en ik schatte u iemand uit Noorwegen of Zweden. We hadden er zelfs met elkaar om gewed.'

Hij lacht. 'Valt het tegen?'

'Integendeel! We hebben nog nooit een Hollander in het wild gezien. We zijn het er allebei over eens dat het best meevalt. We dachten dat Hollanders allemaal op klompen liepen en wijde broeken aanhadden.'

Ze hebben de grootste lol en hij voelt dat er de draak met hem wordt gestoken. Het zijn knappe vrouwen en voor zijn gevoel iets te frivool voor een eiland als dit. Hij weet niet zo heel veel van dit land en haar cultuur, maar wel weet hij dat de emancipatie nog veraf staat van de, soms te ver doorgevoerde, Hollandse vorm en deze vrouwen geven daar niet direct blijk van.

Hij besluit het spel mee te spelen en vraagt: 'Zijn jullie toeristen hier, of ingezetenen?'

Het meisje met de naam Maria antwoordt met een ondeugende lach op haar gezicht: 'Wij komen uit Athene en zijn hier op vakantie. We hadden gehoord dat op Mykonos veel homoseksuelen vakantie hielden en dat leek ons wel veilig. Bent U...?'

Hij moet lachen en besluit de beide dames een hak te zetten. 'Ja, ik ook. Maar ik ben nu op vakantie en ik dacht dat ik nu maar eens moest proberen of het nu echt zo leuk is met vrouwen, zoals alle hetero's altijd beweren. Zouden jullie mij een beetje wegwijs willen maken?'

Nu gieren de twee het uit. Ze hebben al lang begrepen dat hij hen probeert te dollen.

Christine stoot haar vriendin aan en zegt iets in haar eigen taal, wat hij natuurlijk niet kan verstaan. Daarna wendt Maria zich tot hem en zegt: 'Hoelang blijf je nog hier?'

Hij denkt even na en kan niet direct bedenken wat ze met

die vraag bedoeld.

‘Dat weet ik nog niet precies. Ik ben hier voor zaken. Het kan zijn dat het een paar dagen duurt, maar misschien ook wel iets langer. Waarom?’

‘Nou, vanavond gaan we bij mijn tante op bezoek, maar misschien kunnen we voor morgen een afspraak maken. Dan zullen we je eens laten kennismaken met echte vrouwen.’

Ze zegt het met een knipoog naar haar vriendin en hij moet lachen, maar onderhuids begint er toch iets te prikkelen. Hij wordt heen en weer geslingerd door begeerte naar deze twee Griekse schoonheden en een beetje angst voor het onbekende. Wat is hun echte plan? Zijn ze wel op een avontuurte uit of hebben ze een ander doel? Zijn het misschien vrouwen die door slechte ervaringen mannen zijn gaan haten en hem als prototype een lesje willen leren? Of zijn het professionele mannenverleidsters? Hij besluit het risico te nemen en te vertrouwen op zijn gezond verstand.

‘Wat er ook gebeurt, morgenavond houd ik voor jullie vrij. Misschien kunnen we eerst samen iets eten en daarna is de beurt aan jullie. Misschien kan ik jullie verwonderd laten staan hoe een echte man op jullie schoonheid reageert.’

Nu is de hilariteit groot. Ze liggen haast snikkend van het lachen onder de tafel. Maria zegt: ‘Goed, laten we hier afspreken. Om zeven uur en denk er om; niet wegblijven hoor! We zouden het niet graag willen missen.’

Met deze woorden staan ze, als afgesproken op en rekenen af met de kelner. Met een zwaai nemen ze afscheid.

Ben blijft achter met een heerlijk maaltje voor zijn neus en wellicht een in het verschiet, maar dan van een andere orde.

Tien minuten over 8 hoort hij de zware stem van John Papanicolaou bij de receptie. Hij staat op uit zijn diepe fauteuil, loopt naar voren en meldt zich met uitgestoken hand.

Hij ziet hoe het personeel reageert op de imponerende aanwezigheid van deze grote zware man – ze kruipen bijna voor hem. Alsof ze oude vrienden zijn knijpt de Griek zijn hand bijna fijn en trekt hem naar zich toe, om hem met de vrije arm te omhelzen. Uit niets blijkt dat ze elkaar nog maar een keer eerder hebben ontmoet. Beiden bezochten een beurs en werden met elkaar in contact gebracht door een wederzijdse zakenrelatie. Ze werken beiden in de toeristische sector. Beiden hebben interesse in vakantiehuisjes en bestemmingen in alle landen, die enige aantrekkelijkheid bieden aan de vele miljoenen toeristen, die jaarlijks een paar weken van huis trekken, om hun sores te vergeten.

Als John hem eindelijk loslaat en hem op afstand nog eens bekijkt, zegt hij: ‘Man wat zie jij nog bleek. Het zal je goed doen eens een poosje van onze Griekse zon te genieten. Kom mee dan gaan we eerst eens een hap eten. Lust je Gamba’s?’

Natuurlijk ziet hij nog bleek. Het is begin april en in de laatste vijf maanden is hij niet een keer in een warm land geweest. Z’n laatste werkbezoek was in het Zwarte Woud en daar is dit jaar meer sneeuw dan zon te bekennen geweest.

‘Ik ben gek op Gamba’s!’ En met een ondeugende grijns op zijn gezicht vraagt hij: ‘Wat is dat eigenlijk?’

Hij weet wel dat het grote garnalen zijn, maar hij wil zijn gastheer het tijdelijk genoeg geven hem als een onwetend man te zien. Het zal hem later misschien van pas kunnen komen.

De grote Griek lacht een bulderende lach. ‘Weet je dat niet

eens? Nou kom maar gauw mee, dan zal ik je eens leren wat het leven nog allemaal voor geheimen in petto heeft.'

Met die woorden draait hij zich om, als vanzelfsprekend wetend dat de ander hem zal volgen. Deze man is gewend dat er naar hem geluisterd wordt. Hij kan een machtige vriend zijn, maar – en dat beseft Ben heel goed – ook een gevaarlijke vijand.

Ze stappen in een wachtende auto en de chauffeur trekt op zodra beide mannen zitten. De wagen zoekt zijn weg door de smalle straten en keert op een soort plein, waarna ze opnieuw langs het hotel rijden. Ze draaien de weg op en rijden het hele dorp in de rondte. John legt intussen uit dat er in het stadje Mykonos zelf geen mogelijkheid is tot autorijden. De chauffeur zet hen zo dicht mogelijk bij het restaurant af. Het kan echter niet anders of ze zullen toch nog een aardig stuk moeten lopen.

Op een grote parkeerplaats worden ze gedropt en John loopt met vaste tred in de richting van hun bestemming. Het kan haast niet anders of Ben loopt constant een halve pas achter hem en voelt zich als een Mohammedaanse vrouw.

Hij kan het niet laten hier een opmerking over te maken: 'John, ik vind dat je een prachtige rug hebt, maar zou het niet gezelliger zijn als we naast elkaar lopen?'

De man houdt de pas in, kijkt zijn gast met een donkere, vorsende blik aan en begint dan te lachen. 'Grappig! Zeer grappig! Sorry, maar ik loop altijd zo snel. Het was ongeleefd van mij.'

Het wordt Ben steeds duidelijker dat hij met deze man moet oppassen. Zolang hij gebruik kan maken van de Hollander, zal Papanicolaou vriendelijk blijven, maar als blijkt dat hij niets